

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Aleše Sabola v právní věci žalobce: **R. A.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 8. 2019, čj. KRPA-278379-12/ČJ-2019-000022-ZSV, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2019, čj. 4 A 47/2019-41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalované **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- IV.** Ustanovenému zástupci Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **8 228 Kč**, která je splatná do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná shora označeným rozhodnutím podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajistila žalobce za účelem správního vyhoštění, neboť shledala, že existuje nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. K tomuto závěru žalovaná dospěla na základě toho, že žalobce byl v minulosti odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 8 let a 6 měsíců za spáchání trestných činů neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku dle § 324 odst. 3 a § 234 odst. 5 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a podvodu podle

§ 209 odst. 1 a § 209 odst. 5 písm. a) téhož zákona. Poté, co byl kontrolován policií, nepředložil žádné vízum nebo oprávnění k pobytu a navíc u něj byl nalezen sáček s metamfetaminem o celkové hmotnosti 1,756 gramu. V návaznosti na to byl žalobce odsouzen trestním příkazem za spáchání přečinu přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu podle § 284 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání pěti měsíců s podmíněným odkladem na dobu osmnácti měsíců. Trestní příkaz nebyl v době rozhodnutí žalované pravomocný. Dobu zajištění žalovaná stanovila na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou, v níž tvrdil, že aplikace § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je v posuzované věci nezákonná a nepřijatelná. Při interpretaci pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ je nutné vycházet z judikatury k obdobnému § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Z té plyne, že se musí jednat o skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Žalovaná při posouzení věci vykročila z mezí stanovených judikaturou, neboť je nepochybné, že žalobce trest odnětí svobody již vykonal, vycestoval z území ČR v době stanovené výjezdním příkazem a po opětovném přicestování, které nelze jednoznačně označit za nelegální, se nedopouštěl žádné trestné činnosti, za kterou by byl pravomocně odsouzen. Dřívější odsouzení stěžovatele za spáchání trestných činů nemá přímý vztah k jeho současné situaci nebo pobytu na území ČR. V případě drogové trestné činnosti je nutné respektovat zásadu presumpce nevinny.

[3] Městský soud v Praze (dále „městský soud“) žalobu zamítl výrokem I. v záhlaví označeného rozsudku. Dospěl k závěru, že žalobce byl sice odsouzen v minulosti a trest odnětí svobody již vykonal, ale byl z něj propuštěn až 21. 1. 2019, tedy nedávno. Jeho trestná činnost navíc spočívala v souběhu dvou zvláště závažných zločinů. Jednalo se tedy o mimořádně závažné narušení veřejného pořádku a vzhledem k teprve nedávnému propuštění existuje akutní nebezpečí, že bude žalobce i v budoucnu narušovat veřejný pořádek. Ve vztahu k drogové trestné činnosti dal městský soud žalobci za pravdu, že nebyl pravomocně odsouzen, nicméně i samotná dřívější trestná činnost žalobce opodstatňuje jeho zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti výroku I. rozsudku městského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Nesouhlasí právním posouzením otázky, zda jej bylo možno zajistit za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Setrval na svých v žalobě uplatněných námitkách, dle kterých již trest odnětí svobody vykonal, vycestoval z území ČR a po svém opětovném přicestování, které nelze jednoznačně označit za nelegální, se nedopouštěl trestné činnosti, za kterou by byl pravomocně odsouzen. Dřívější odsouzení nemá přímý vztah k jeho současné situaci. Jelikož ani nelze jednoznačně určit, že se na území ČR nacházel nelegálně, nelze ani tvrdit, že se jedná o ohrožení zákonnosti na úseku pobytu cizinců. Připustil, že ohrožení veřejného pořádku sice může vycházet z jednání, kterého se dopustil v minulosti. Za toto jednání mu však nebyl uložen zákaz vstupu na území ČR, přicestoval sem na základě platného pasu a nepokračoval ve své trestné činnosti. Rozhodnutí žalované je tudíž nepřijatelně tvrdé a nerespektující skutečnost, že uložený trest již vykonal.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

pokračování

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve mimo rámec vznesených námitek uvádí, že městský soud v záhlaví napadeného rozsudku označil stěžovatele jako „R. A.“ a toto jméno je rovněž uvedeno v kasační stížnosti. Správní řízení však bylo dle předložených spisových podkladů vedeno s osobou jménem R. A. Tímto způsobem byl stěžovatel označen v žalobě i dalších podáních a dokumentech. Po prostudování správního spisu a v něm založených podkladů (cestovní pas, výpisy z úředních evidencí, rozhodnutí trestních soudů, plná moc udělená stěžovatelem advokátovi ve správním řízení, stěžovatelem vyplněný formulář o majetkových poměrech pro účely ustanovení zástupce) Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že o osobě stěžovatele nejsou z hlediska projednání podané kasační stížnosti žádné pochybnosti, tudíž jej i v záhlaví tohoto rozsudku označuje jako R. A.. Uvedení odlišného jména v napadeném rozsudku samo o sobě nemůže mít žádný vliv na jeho zákonnost, neboť k němu došlo dle všeho v důsledku písařské chyby, která pro právní postavení stěžovatele nemůže mít žádné negativní důsledky.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatel sice formálně uplatnil důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pod který lze podřadit *„vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit“*. Z obsahu kasačních námitek je však evidentní, že ve skutečnosti nenamítá procesní pochybení žalované, ale nesouhlasí s posouzením právní otázky, zda v jeho případě byly dány důvody pro zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Tvrzené důvody kasační stížnosti soud posuzuje podle jejich obsahu a nikoliv podle formálního označení (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2007, čj. 8 As 52/2006-74, č. 1655/2008 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud proto posuzoval, zda je v případě stěžovatele dán kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[10] Podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je žalovaná *„oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek“*.

[11] Z předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že stěžovatel byl 21. 1. 2019 propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody v trvání osmi let a šesti měsíců. V návaznosti na to cizinecká policie vydala výjezdní příkaz a na konci února 2019 pravděpodobně vycestoval. V době mezi 19. 3. 2019 a 17. 7. 2019 byl na území ČR pětkrát kontrolován policií. Tvrdí, že v daných dnech možná přijel za družkou a synem, kteří žijí v ČR. Má za to, že přicestoval na svůj starý biometrický pas, který však nebyl schopen předložit, protože ho asi ztratil, nebo se vypral. K zahájení řízení ve věci správního vyhoštění došlo dne 2. 8. 2019 poté, co byl dne 30. 7. 2019 kontrolován policií, která z předloženého cestovního pasu podle jediného

vstupního razítka zjistila, že stěžovatel na území schengenského prostoru vstoupil 9. 6. 2019. Při kontrole policie u stěžovatele zároveň objevila sáček s metamfetaminem o celkové hmotnosti 1,756 gramu, v důsledku čehož bylo zahájeno jeho trestní stíhání. Stěžovatel tvrdil, že naposledy přicestoval na území ČR 29. 7. 2019. K pobytu se nepřihlásil, protože si myslel, že na území ČR nebude dlouho. Oprávněnost svého pobytu nebyl schopen prokázat.

[12] Spornou je v posuzované věci otázka, zda stěžovatel svým jednáním mohl „*závažným způsobem narušit veřejný pořádek*“ ve smyslu § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

[13] V rozsudku ze dne 26. 9. 2018, čj. 1 Azs 264/2018-38, na který v odůvodnění napadeného rozsudku odkazoval již krajský soud, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že zjištění skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti sice obecně znamená, že dotyčný jednotlivec má tendenci pokračovat v budoucnu v jednání, které představuje takovéto ohrožení, může však též dojít k tomu, že pouhé dřívější jednání naplňuje podmínky takového ohrožení. Byť je doba uplynulá od tohoto spáchání relevantní skutečností pro posouzení existence takového ohrožení, případná mimořádná závažnost předmětných činů může být způsobilá doložit, i po poměrně dlouhé době, trvání skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že v odkazovaném rozsudku se vyjadřoval k pojmu „*veřejný pořádek*“ v kontextu rozhodování o správním vyhoštění, kdežto nyní je předmětem řízení rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění. To však nijak nebrání tomu, aby uvedené závěry byly použitelné i v nyní posuzované věci. Nic na tom nemění ani judikатурní závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu týkající se výkladu pojmů „*veřejný pořádek*“, resp. „*závažné porušení veřejného pořádku*“, který konstatoval, že „*závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přiblížit ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů*“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS). V nyní posuzované věci se totiž nejedná o převzetí závěru týkajících se konkrétních skutkových okolností jednotlivých případů, ale obecných východisek, z nichž plyne, jakým způsobem přistupovat k výkladu uvedených neurčitých právních pojmů. Tím spíše, pokud se jedná o natolik provázané instituty, jako je správní vyhoštění a zajištění za účelem správního vyhoštění, kde jeden z institutů slouží přímo k realizaci toho druhého.

[14] Z výše uvedeného je tudíž patrné, že není v rozporu se zákonem, jestliže žalovaný a městský soud při rozhodování na věc nehleděli ryze prospektivně, ale zohlednili i stěžovatelovo dřívější odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, který mu byl uložen za dva trestné činy, které jsou trestním zákoníkem kvalifikovány jako zvláště závažné zločiny, byť tento trest již vykonal. Významnost dřívějšího jednání stěžovatele je navíc o to silnější, že se nejedná o dávnou minulost, ale z trestu odnětí svobody byl propuštěn pouze několik měsíců před vydáním rozhodnutí žalované.

[15] Stěžovatel dále zpochybňuje, zda se dá jeho pobyt „*jednoznačně označit za nelegální*“, neboť není zřejmé, kolik dní na území České republiky strávil, aniž by si opatřil některé z pobytových oprávnění, a zda překročil nejvyšší možný počet dní, který lze na území ČR pobývat bez víza nebo na krátkodobé vízum. Zcela však opomíjí to, že povinnost prokazovat tuto skutečnost tíží právě jej a pokud toho není schopen, jedná se o jeden z důvodů, pro které je možné rozhodnout o správním vyhoštění (§ 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona o pobytu cizinců], na což byl upozorňován jak v rozhodnutí žalovaného, tak v napadeném rozsudku městského soudu. Na tomto místě lze plně odkázat na závěry městského soudu, který správně poukázal na to,

pokračování

že stěžovatel nebyl vůbec schopen popsat, kdy se na území ČR nacházel, tvrdil, že přicestoval na svůj starý cestovní doklad, který neodevzdal domovským státním orgánům, ale nyní jej už nemá, protože jej asi ztratil nebo vypral. Za těchto okolností, tedy nedávného výkonu trestu odnětí svobody za spáchání zvláště závažných zločinů ve smyslu trestního zákoníku ve spojení s tím, že stěžovatel není schopen prokázat, jak dlouho se na území ČR zdržuje a zda tak činí legálně, lze mít podle Nejvyššího správního soudu důvodně za to, že existuje nebezpečí, že by stěžovatel mohl závažným způsobem ohrozit veřejný pořádek. Závěry obsažené v napadeném rozsudku krajského soudu tudíž podle Nejvyššího správního soudu plně obstojí a nelze je považovat ani za nepřijatelně tvrdé.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[17] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšné žalované pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[18] V řízení před městským soudem byl stěžovateli ustanoven zástupcem Mgr. Jindřich Lechovský, advokát. Hotové výdaje a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Odměna ustanovenému zástupci náleží za poskytnutí dvou úkonů právní služby dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), spočívajících v poradě s klientem přesahující jednu hodinu [dle § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu] a podání kasační stížnosti [písemné podání ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], při sazbě 3 100 Kč za úkon právní služby [dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Odměna ustanoveného zástupce tak činí 6 200 Kč. Pokud jde o náhradu hotových výdajů ustanoveného zástupce, ta je stanovena paušálně v § 13 odst. 3 advokátního tarifu, a to ve výši 300 Kč za každý jeden úkon právní služby. Na náhradě hotových výdajů proto ustanovenému zástupci náleží částka 600 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je plátcem DPH, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani ve výši 21 % podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Celkem tedy ve výroku IV. tohoto rozsudku přiznal Nejvyšší správní soud ustanovenému advokátovi na odměně za zastupování stěžovatele a na náhradě hotových výdajů částku 8 228 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena do 30 dnů od právní moci rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. února 2020

Milan Podhrázký
předseda senátu